

Arrest

nr. 334 056 van 9 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 augustus 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 september 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 september 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 29 januari 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 8 juli 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.01.2024 werd ingediend door:

Naam: B. (...)
Voorna(a)m(en): N. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)1973
Geboorteplaats: Nador
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn broer, de genaamde B. K. (...) (NN. xxxxxxxxx) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;'

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" en "de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult" dient over te maken;

Gelet op art. 58 van het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt: "Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. [...]";

Gelet op art. 40bis, §4: "De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen";

Gelet art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]"] blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet

Betrokkene legt bij zijn huidige aanvraag een Marokkaans paspoort met nr. XFxxxxxxx voor, afgeleverd op 09.04.2019 op het Marokkaanse consulaat te Antwerpen en geldig tot 09.04.2024. Anderzijds legt hij een vernieuwd Marokkaans paspoort met nr. VJxxxxxxx voor, afgeleverd op 23.02.2024 op het Marokkaanse consulaat te Antwerpen en geldig tot 23.02.2029. In beide paspoorten kan op heden geen geldig inreisvisum worden teruggevonden. Gezien de plaats van afgifte van de beide paspoorten, is het echter redelijk te stellen dat betrokkene minstens sinds 9.04.2019 reeds in België (en bij uitbreiding de Schengenzone) verblijft. Dit blijkt immers ook uit de vele geldtransacties (van 2019 tot en met 2023) die hij overmaakt bij huidige aanvraag om het aspect ten laste te staven. Deze geldtransacties hebben als uiterste begindatum 12.06.2019 en bij iedere geldtransactie wordt het adres van betrokkene vermeld. Het adres van betrokkene wordt telkens in België gesitueerd. Uit niets kan blijken dat betrokkene heden zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, §4, eerste lid iuncto 41, §2. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval.

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Betrokkene toont dan ook niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Geen van de voorgelegde stukken doet hieraan afbreuk.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gelet bovenstaande reeds een determinerend motief betreft, worden de overige van toepassing zijnde voorwaarden niet verder uitgewerkt. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het kerngezin van de referentiepersoon: volgens de beschikbare gegevens in het administratief dossier blijkt betrokkene minstens sinds april 2019 in België te verblijven. De referentiepersoon kwam daarentegen pas op 5.12.2023 naar België om zich hier te vestigen. Betrokkene en referentiepersoon konden zich kennelijk zonder problemen in andere landen vestigen zonder de nabijheid van elkaar. Het is dan ook redelijk te stellen dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon allerm minst geschaad wordt wanneer het recht op verblijf thans wordt geweigerd aan betrokkene. Er is geen sprake van een gezinsleven dat reeds van in het land van herkomst bestaat. Derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is bovendien geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Verder is ons niets ongunstig bekend betreffende zijn gezondheid. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene die in België zouden verblijven.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet vier middelen als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; schending van artikel 47 Vw., art. 40bis §4 Vw. en art. 47 Vreemdelingen-KB en schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel:

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, dienen zowel de feitelijke als de juridische gronden te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

Art. 40bis, §4 Vw. stelt:

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.(...)

Art. 41 Vw. stelt:

(...)

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EG) nr. 539/2001, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.]

Verwerende partij stelt dat uit artikel 40bis §4 Vw., dat verwijst naar artikel 41 Vw., zou volgen dat een familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te kunnen doen.

Niets is echter minder waar.

Dit artikel dient immers samengelezen te worden met art 47 Vb. (dat uitvoering geeft aan art 41 § 2 Vw) en met art 41 § 4 Vw:

“Art. 47. <KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.”

Hieruit blijkt duidelijk dat het in beginsel dient te gaan om een geldig paspoort en in voorkomend geval voorzien van een visum, doch bij het ontbreken van deze documenten mag het ook gaan om andere documenten die aantonen dat betrokkenen het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. (zie ook: RvV 12.06.20 nr. 236.793) (Stuk 2).

Het niet voldoen aan de visumplicht kan dus geen reden zijn om de binnenkomst of het verblijf te weigeren: een al dan niet verstreken paspoort volstaat duidelijk.

Dat de sanctie nooit kan bestaan uit een weigering van verblijf, wordt ook bevestigd door art. 41 § 4 Vw:

“§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde [Verordening (EU) 2018/1806]2, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.]”

Een geldboete is dus de enige mogelijke sanctie.

Het visum is enkel vereist inzake het recht op binnenkomst, hetgeen iets anders is dan de aanvraag tot inschrijving o.b.v. gezinshereniging als ander familielid.

Dit principe is algemeen aanvaard sinds het Brax-arrest van 25/7/02 waarin het HvJ duidelijk stelde dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, louter en alleen omdat hij geen geldige binnenkomstdocumenten heeft.

Art. 47/2 Vw stelt bovendien:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Er kan bijgevolg geen voorlegging van een geldig visum worden gevraagd van verzoeker. Verzoeker diende evenwel een (geldig) paspoort in hetgeen voldoende is. Het geldig Marokkaans paspoort diende door verwerende partij derhalve te worden aanvaard.

Door dit eisen stelt verwerende partij een extra voorwaarde aan de wet waardoor zij het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

Uw Raad oordeelde reeds in dezelfde zin in het arrest nr. 236 793 van 12 juni 2020: (stuk 2)

“Naar analogie met wat hierboven werd uiteengezet over de verwijzing in artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet naar “de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde” moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit naar “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 47, § 1 van het Vreemdelingenbesluit.

Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoeker kan dan ook worden bijgetreden waar hij aanvoert dat voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie niet kan worden vereist dat hij een geldig visum voorlegt. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag een paspoort voorlegde dat geldig is tot 29 maart 2023.

3.3.2. Het eerste middel is de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede en derde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).”

Deze zienswijze werd bevestigd in een recent arrest van uw Raad met nummer 307 225 van 27 mei 2024 (stuk 3).

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 47 van het vreemdelingenbesluit alwaar deze vermeldt dat een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig inreisvisum vereist is voor de aanvraag overeenkomstig artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing vindt geen draagkracht in haar motieven. De beslissing is duidelijk niet afdoende gemotiveerd.

Het middel is gegrond.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

De bestreden beslissing betwist op geen enkele wijze het bestaan van de relatie tussen verzoeker en zijn Nederlandse broer, doch weigert het verblijf op basis van het feit dat meneer geen geldig visum had voorgelegd bij de aanvraag, hetgeen nooit eerder werd gevraagd! Dit is een absolute schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel aangezien verzoeker er dacht op te kunnen vertrouwen dat zijn (geldig) paspoort voldoende was.

Het middel is derhalve ernstig.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 3, lid 2 van de Richtlijn 2004/38:

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen.

Deze zaak van verzoeker die familielid is van een burger van de Unie, die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het middel is gegrond.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

DERDE MIDDEL: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

Verwerende partij heeft haar beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten hieromtrent niet afdoende gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de situatie van verzoeker en van het feit dat hij hier bij zijn Nederlandse broer verblijft met wie hij een hecht gezin vormt en financieel afhankelijk is.

Hieruit blijkt duidelijk dat verwerende partij helemaal geen poging heeft ondernomen om rekening te houden met het privé en familieleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen. Door de bestreden beslissing heeft verzoeker geen verblijf bekomen in België en zal hij moeten terugkeren naar Marokko.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privé leven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging.

Verwerende partij erkent ook het feit dat verzoeker en zijn Nederlandse broer een hechte relatie onderhouden, hieruit kan op zijn minst afgeleid worden dat er affectieve en financiële banden bestaan tussen verzoeker en de referentiepersoon en hiermee dient dan ook rekening te houden in het licht van artikel 8 EVRM.

In casu betekent dit dat er een schending van artikel 8 EVRM voorligt, daar verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit blijkt dat verzoeker hier een netwerk van persoonlijke en sociale belangen heeft.

Hij heeft hier immers een vast adres, zijn broer, een sociaal netwerk, etc.

Kortom, verzoeker heeft hier een privé en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn naaste familie (zijn Nederlandse broer) en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verzoeker kan dus onmogelijk terugkeren naar Marokko waar hij geen enkele kans maakt op een gezins- en privéleven, daar al zijn privé en gezinsbelangen zich alhier situeren. Zelfs een ‘tijdelijke’ scheiding zou aldus een buitengewone inspanning (lees: disproportionele inspanning) betekenen voor verzoeker en een schending van artikel 8 EVRM.

Het middel is dan ook gegrond.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

DERDE Middel: Schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, met name exceptie van onbevoegdheid, met name schending van artikel 8 van het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van MB van 18/03/2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: MB van 18/03/2009) bepaalt het volgende:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [artikel 4bis:] artikel 7, eerste lid [...]”

Aangezien artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Aangezien de bestreden beslissing genomen is door mevrouw/de heer C. (...) J. die de titel van “Attaché” draagt en als volgt geformuleerd in de bestreden beslissing:

(...)

Dat uit artikel 8 van het MB van 18/03/2009 slechts een ambtenaar met de functie van een functie van “administratief assistent” een beslissing kan overgaan in de zin van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Dat artikel 8 van het MB van 18/03/2009 spreekt van een “administratief assistent” en niet van een “Attaché”.

Dat ook niet kan uitgemaakt worden of de betrokken ambtenaar tevens bevoegd is om een beslissing te nemen inzake het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, daar dit nergens blijkt uit het MB van 18/03/2009.

Immers, artikel 74/13 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde rekening (lees: toepassing moet maken van) artikel 74/13. Dit is bovendien opgesteld door de wetgever in de gebiedende zin.

Bij gebrek aan een delegatie van bevoegdheid, is het de minister zelf die toepassing moet maken van artikel 74/13.

In het MB van 18/03/2009 staat nergens vermeld wie gemachtigd is om artikel 74/13 toe te passen, zodat de toepassing van artikel 74/13 door de voormelde “Attaché” gemaakt is door een onbevoegde persoon.

Dit is in een schending van een substantiële vormvereiste.

Dat de bestreden beslissing genomen is door een daartoe onbevoegde ambtenaar en aldus vernietigd dient te worden.

Dat dit het nemen van de bestreden beslissing dient genomen te worden door een daartoe gemachtigde ambtenaar en dit een schending uitmaakt van een substantieel en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.”

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in voormeld artikel 3, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2°, 40bis, §4 en 41, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 52, §2, §4, 5e lid en 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing tot weigering van verblijf een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie, nu verzoekende partij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd.

Hetzelfde geldt voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Zo verwijst deze beslissing naar artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf in België verstreken is. Verder wordt met verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de elementen waarvan sprake is in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen hinderpaal vormen voor het treffen van de verwijderingsmaatregel.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij op 29 januari 2024 een aanvraag van een verblijfskaart heeft ingediend, meer bepaald in functie van haar Nederlandse broer.

Verzoekende partij beoogt de gezinshereniging met haar Nederlandse broer en behoort in die hoedanigheid tot de categorie van de “andere familieleden” van een burger van de Unie. Zij betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig inreisvisum maar betoogt dat de vereiste om een geldig inreisvisum voor te leggen geen geldig motief vormt om de verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger te weigeren en de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de toepasselijke bepalingen.

De Raad wijst er evenwel op dat de Raad van State met de arresten nr. 260.674 van 19 september 2024 en nrs. 260.850 en 260.849 van 30 september 2024 deze kwestie op duidelijke wijze heeft beslecht. In het arrest

nr. 260.850 van 30 september 2024 legde de Raad van State de door verzoekende partij aangevoerde rechtsregels als volgt uit:

“7. Hoofdstuk Ibis van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 47/1 tot 47/4 van de vreemdelingenwet, omvat aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende “andere familieleden” van een burger van de Unie.

Overeenkomstig artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet “zijn de bepalingen van hoofdstuk I [van titel II] over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1” van de wet, evenwel onverminderd de bepalingen van hoofdstuk Ibis.”

Artikel 58 van het vreemdelingenbesluit stelt dat “met uitzondering van artikel 45 van het vreemdelingenbesluit, de bepalingen van hoofdstuk I [van Titel II] die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing [zijn] op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet”.

Hoofdstuk I van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 40 tot 47 van de vreemdelingenwet, omvat bepalingen betreffende “vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”.

Artikel 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet luidt:

‘§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.[3]1

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.’

Artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet luidt:

‘§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet’.

Uit de combinatie van artikel 40bis, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet met artikel 47/2 van de vreemdelingenwet volgt dat het andere familielid van een burger van de Unie dat zelf geen burger van de Unie is, moet voldoen aan de “in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde”, teneinde het recht te hebben om zich bij de burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden.

Verzoeker betwist niet dat de verwijzing naar “artikel 41, tweede lid” thans moet worden begrepen als een verwijzing naar artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet. De “bedoelde voorwaarde” in artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet ziet op de “voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”, dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het andere familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

Uit de combinatie van de artikelen 40bis, § 4, eerste lid, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet, volgt derhalve dat het ander familielid van de burger van de Unie dat het recht wil genieten om zich voor een periode van meer dan drie maanden bij die burger te voegen, een geldig paspoort moet voorleggen dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum, dan wel moet laten vaststellen of bewijzen dat het op een andere wijze geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

De alternatieve mogelijkheid om op een andere wijze te laten vaststellen of bewijzen dat hij geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf, is voor verzoeker niet mogelijk, aangezien hij als "ander familielid" geen rechten ontleent aan het Unierecht. Zulks wordt in het bestreden arrest op omstandige wijze uiteengezet en de desbetreffende overwegingen worden door verzoeker niet bestreden.

Het middel faalt naar recht in zoverre verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 40bis, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet en artikel 58 van het vreemdelingenbesluit en stelt dat het bestreden arrest een voorwaarde toevoegt aan de wet door te oordelen dat bij een aanvraag tot verblijf een paspoort voorzien van een geldig inreisvisum moet worden voorgelegd.

9. Voorts voert verzoeker een schending aan van de artikelen 47 en 52 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 47 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

'§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terugnijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11'.

Artikel 52 van hetzelfde besluit luidt:

'§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

[...]

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

[...]

Uit de gegevens waarop de Raad van State acht mag slaan, blijkt dat verzoeker niet de toegang tot het grondgebied heeft gevraagd, maar dat hij daarentegen een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden heeft gedaan terwijl hij zich reeds op het grondgebied bevond. Hij kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een schending van artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, dat ziet op de situaties waarin de met grenscontrole belaste overheden toegang verlenen tot het grondgebied en op de taken en bevoegdheden van die overheden.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit schrijft voor dat bij de aanvraag, of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag, het familielid onder meer "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" moet overmaken. Artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van de vreemdelingenwet refereert uitdrukkelijk aan "een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum". Verzoeker overtuigt er niet van dat de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 52 van het vreemdelingenbesluit foutief wordt uitgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt noch artikel 47 noch artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

10. Waar verzoeker tot slot een tegenstrijdigheid in de motivering ontwaart in de mate dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 41 van de vreemdelingenwet wel relevant acht en artikel 47 van het vreemdelingenbesluit niet, terwijl beide bepalingen nochtans handelen over de binnenkomst, gaat hij eraan voorbij dat de eerstgenoemde bepaling een documentaire voorwaarde omvat.

In artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet, wordt uitdrukkelijk aan deze documentaire voorwaarde gerefereerd waar deze bepaling voorschrijft dat het betrokken familielid aan deze voorwaarde moet voldoen teneinde, onder meer, het recht te hebben om zich bij een burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden. Ook in artikel 52 van het vreemdelingenbesluit wordt uitdrukkelijk aan artikel 41 van de vreemdelingenwet gerefereerd en wordt bepaald dat het familielid bij zijn aanvraag tot verblijf het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van die wet moet voegen. De documentaire voorwaarde in artikel 41, § 2, wordt aldus door de vreemdelingenwet uitdrukkelijk van toepassing gemaakt op de aanvragen tot verblijf van meer dan drie maanden door “andere familieleden” van een burger van de Unie. [...]”

In het arrest nr. 260.674 van 19 september 2024 heeft de Raad van State ook het volgende geoordeeld:

“Artikel 3 van richtlijn 2004/38 luidt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

[...]”

Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat verweerder valt onder de in het voormelde artikel 3.2, a), bedoelde “andere, niet de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden”. Deze familieleden ontleen derhalve geen eigen inreis- of verblijfsrecht aan richtlijn 2004/38. Het gastland “vergemakkelijkt” enkel “overeenkomstig zijn nationaal recht” hun binnenkomst en verblijf. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dit in zijn arrest Rahman e.a. uitdrukkelijk bevestigd:

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid ‘ten laste’ zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn. Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest Brax, waarop het bestreden arrest mede is gesteund, inderdaad overwogen dat de “weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, [...] afbreuk [zouden] doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht”. Dit arrest heeft echter betrekking op de echtgenoot van een burger van de Unie en het Hof van Justitie heeft het in dit arrest van decisief belang geacht dat deze echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het Unierecht ontleent. Zoals blijkt uit het arrest Rahman e.a., ontleen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar enkel degenen die in de zin van artikel 2.2, van deze richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit.

Zoals supra reeds aangegeven, is verweerder geen echtgenoot van een burger van de Unie, noch deze van een ander derdelands familielid zoals bedoeld in artikel 2.2, van richtlijn 2004/38, zodat hij niet op grond van deze status van “familielid van een burger van de Unie” onder het toepassingsgebied valt van de bepalingen inzake inreisrecht, vervat in artikel 5.2 en 5.4, van richtlijn 2004/38.”

Verzoekende partij, die een aanvraag heeft ingediend als “ander” familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, diende om de redenen uiteengezet door de Raad van State wel degelijk te voldoen aan de verplichting om een geldig inreisvisum over te leggen. Verzoekende partij, die geen elementen aanbrengt die afbreuk doen aan voorgaande, maakt dan ook geen schending aannemelijk van de artikelen 40bis, §4, 41 en 47 van de Vreemdelingenwet noch van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit. Haar

verwijzing naar oudere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om haar standpunt kracht bij te zetten is gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State niet dienstig.

2.7. Verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat zij een legitieme verwachting kon koesteren dat de voorlegging van haar Marokkaans paspoort afdoende was. Zoals hoger reeds aangegeven vereist de toepasselijke regelgeving dat verzoekende partij een geldig inreisvisum voorlegt. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verwachting dat haar Marokkaans paspoort afdoende was, rechtmatig was. De verwerende partij heeft niet meer gedaan dan hetgeen haar toekwam, met name de door de verzoekende partij ingediende aanvraag afgetoetst aan de relevante wettelijke bepalingen. De schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel kan niet worden aanvaard. Daarenboven toont de verzoekende partij ook haar belang niet aan bij haar kritiek als zouden het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel zijn geschonden nu zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat zij voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk bij machte was om een geldig inreisvisum voor te leggen.

2.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9. Zoals de verzoekende partij het voorts zelf aangeeft in het tweede middel, werd artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn reeds omgezet in het Belgische interne recht, en dit middels de invoering van de artikelen 47/1 en volgende in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de rechtstreekse werking van de bepalingen van deze richtlijn indien deze niet of niet op correcte dan wel toereikende wijze werden omgezet in nationale wetgeving en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17- 124, HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13). *In casu* toont de verzoekende partij niet aan dat de door haar geïnterpreteerde bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet, en bovendien betreft het geen bepaling die op zich reeds voldoende duidelijk en onvoorwaardelijk is.

Bijgevolg kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op de schending van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn.

Daarenboven verwijst de Raad naar zijn bespreking *supra* van het eerste middel.

2.10. Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

2.11. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De toepassing van artikel 74/13 vereist aldus geen losstaande beslissing, maar zij legt aan “de minister of zijn gemachtigde” de verplichting op om “(b)ij het nemen van een beslissing tot verwijdering” rekening te houden met “het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”. Bijgevolg dient, om te kunnen bepalen of de steller van de akte (tevens) bevoegd is om *in casu* toepassing te maken van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, enkel te worden nagegaan of de steller van de akte volgens het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit) bevoegd is om de “*beslissing tot verwijdering*” te nemen die in dat geval noopt tot een toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als “*Wettelijke basis*” vermeldt. Welnu, artikel 8 van het Delegatiebesluit schrijft voor dat “(a)an de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen (...) delegatie van bevoegdheid verleend (wordt) voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 7, eerste lid (...)”.

De bestreden beslissing vermeldt “J.C. (...), Attaché” als de steller van de akte.

De verzoekende partij betwist niet dat “J.C. (...)” een functie van attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitoefent. Uit voornoemd artikel 8 van het Delegatiebesluit blijkt dat aan de personeelsleden die minimaal een

functie van administratief assistent uitoefenen, delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Nu J.C. door middel van delegatie, bedoeld in artikel 8 van het Delegatiebesluit, bevoegd is om een “*beslissing tot verwijdering*” te nemen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, is J.C. bijgevolg tevens bevoegd om minstens in de in artikel 8 van het Delegatiebesluit bedoelde verwijderingsmaatregelen toepassing te maken van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoekende partij dat er sprake is van een schending van een substantiële vormvereiste en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, mist elke grondslag.

2.12. Het vierde middel (in het verzoekschrift verkeerdelijk benoemt als derde middel) is ongegrond.

2.13. De Raad wijst er verder op dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk gemotiveerd heeft omtrent de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt gesteld: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het kerngezin van de referentiepersoon: volgens de beschikbare gegevens in het administratief dossier blijkt betrokkene minstens sinds april 2019 in België te verblijven. De referentiepersoon kwam daarentegen pas op 5.12.2023 naar België om zich hier te vestigen. Betrokkene en referentiepersoon konden zich kennelijk zonder problemen in andere landen vestigen zonder de nabijheid van elkaar. Het is dan ook redelijk te stellen dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon allerm minst geschaad wordt wanneer het recht op verblijf thans wordt geweigerd aan betrokkene. Er is geen sprake van een gezinsleven dat reeds van in het land van herkomst bestaat. Derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is bovendien geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Verder is ons niets ongunstig bekend betreffende zijn gezondheid. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene die in België zouden verblijven.”*

Verzoekende partij, een volwassen man, betwist niet dat zij geen minderjarige kinderen in België heeft. Evenmin betwist zij dat er geen medische problemen blijken die een terugkeer naar het herkomstland in de weg staan.

Verder heeft de verwerende partij vastgesteld dat zij niet behoort tot het kerngezin van haar broer en van haar verwacht mag worden dat zij ook een leven in Marokko kan opbouwen zonder de nabijheid van haar broer.

2.14. In de mate dat verzoekende partij betoogt dat een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM, moet op het volgende worden gewezen:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974; RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)).

2.14.1. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en

gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij met haar betoog dat haar persoonlijke en sociale belangen zich in België bevinden lijkt voor te houden dat haar recht op privéleven werd geschonden, wijst de Raad erop dat zij nalaat met concrete elementen aan te tonen dat zij in België een beschermenswaardig privéleven heeft waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden.

Waar verzoekende partij voorts verwijst naar haar Nederlandse broer wijst de Raad erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoekende partij betoogt dat zij ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon en hiermee een hechte relatie heeft. Zoals de verwerende partij evenwel terecht heeft vastgesteld blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat er sprake was van een beschermenswaardig gezinsleven met haar broer in het herkomstland. De geldverzekeringen die de verzoekende partij heeft voorgelegd betreffen allemaal stukken die dateren van toen verzoekende partij zich reeds in België bevond. Zoals duidelijk blijkt heeft verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat zij in haar land van herkomst, zijnde Marokko, afhankelijk was van de referentiepersoon. De verwerende partij motiveert op goede gronden dat verzoekende partij *“een volwassen persoon (is) waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”* Uit niets blijkt derhalve dat verzoekende partij als gezonde 51-jarige niet in staat is om op zelfstandige wijze in het herkomstland te leven. Er dient immers aangenomen te worden dat verzoekende partij in het herkomstland perfect in staat bleek te zijn in haar levensonderhoud te voorzien zonder de hulp daartoe te behoeven van haar broer. Nu zij het overgrote deel van haar leven in het herkomstland doorgebracht heeft, daar waar zij slechts sinds de loop van 2019 in België in een illegale verblijfssituatie heeft geleefd, kan aangenomen worden dat zij in staat is om zich opnieuw in het herkomstland te vestigen. Het loutere feit dat zij zich in België afhankelijk zou opstellen van haar broer, ingegeven door haar illegale verblijfssituatie alhier, en nog daargelaten de vraag of uit de door verzoekende partij bijgebrachte stukken wel degelijk blijkt dat zij volledig op haar Nederlandse broer is aangewezen om in België in haar basisbehoeften te voorzien, doet aan voorgaande geen afbreuk. Het bestaan van een beschermenswaardig familieleven met haar Nederlandse broer kan dan ook niet aangenomen worden (cfr. RvS van 2 mei 2018, nr. 12820 (c)).

De banden die de verzoekende partij heeft met haar broer in België betreffen derhalve slechts normale affectieve banden die niet verbroken worden door een terugkeer naar het herkomstland. Verzoekende partij kan deze banden onderhouden via regelmatige bezoeken en/of moderne communicatiemiddelen.

Gelet op voorgaande heeft de verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven noch een beschermenswaardig privéleven op het Belgische grondgebied aannemelijk gemaakt. Zij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij had moeten overgaan tot een belangenafweging.

2.15. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.16. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER